СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 25-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 25, 1986 No. 119. VOL. XCIII.

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ УВАН ПРИСВЯЧЕНА ТИСЯЧОЛІТТЮ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

Вінніпеґ, Канада. — Біля 100 учених та представників церков і організацій взяло участь в англомовних сесіях конференції УВАН присвячених Тисячоліттю Християнської Руси - України (988-1988) в Колеґії св. Андрея на Манітобському ун-ті в дні 7-го червня. Шість доповідей були виголошені на цих сесіях, в яких обговорювано різні аспекти християнського процесу в Україні.

У відкритті конференції взяли участь: Митрополит Максим Германюк, голова УКЦ Канади, о. д-р С. Ярмусь — голова Консисторії УГПЦ (який заступав неприявного митрополита Василія), о. мгр О. Кравченко — ректор Колеґії св. Андрея, голова Уряду УНР проф. Я. Рудницький, президент Централі КУК Іван Новосад і представники центральних організації. Конференцію відкрив двомовно президент УВАН, д-р М. Марунчак. Вітаючи гостей, він коротко начеркнув історію наукових установ Світового комітету наукового конгресу Хрищення Руси-України, та згадав про відбуті наукові конференції в Мюнхені, Бавнд Бруку та Римі, під проводом голови Світового Комітету, ректора УВУ, проф. Володимира Яніва. Конференція УВАН є в організаційній системі загально-українських святкувань, говорив він. Конференція ця співпадає з Всеканадським з'їздом учених, який відбувається на Манітобському університеті. Тим самим ця конференція є складовою частиною канадського конгресу учених так як 750.000 українців в Канаді є складовою частиною канадської спільноти. Конференцію благословив молитвою приявний гість з Европи Їх Блаженство Блаженніший Мирослав Іван Патріярх і Кардинал Любачівський.

Перші дві доповіді ранньої сесії конференції обговорювали ранні-дохристиянські події в Україні. О. д-р Петро Біланюк доповідав про „Скитських монахів і західній світ", д-р Юрій Книш про „св. Ґоразда наслідника св. Методія та його місіонерську діяльність". Цю сесію закінчено доповіддю о. д-ра О. Барана на тему „Ідеологія „Слова о законі і благодаті". В пополудневій сесії д-р Лорн Резновський провів паралелю мотивів в житті східніх і західніх святих, а д-р Ю. Гаєцький доповідав про „Ролю Ставропіґійського Братства у Львові", знова о.д-р Іван Стус про „Вплив Києво-могилянської академії на розвиток української культури. Доповіді були цікаво з'ясовані і кожна викликувала низку запитань, а то й дискусію. Сесіями проводили д-р Іраїда Тарнавецька вранці, а д-р Олег Ґерус по полудні.

Третя сесія конференції відбулася ввечорі в Канадському Українському Інституті „Просвіта". Ця сесія була призначена виключно

(Закінчення на стор. 4)

ТРАГЕДІЯ В ЧОРНОБИЛІ БУЛА ТЕМОЮ НА КОНВЕНЦІЇ МФЖК

Синсинаті, Огайо. — Тут відбулася в часі між 2-им і 7-им червня 1986 року Конвенція Міжнародної Федерації Жіночих Клюбів, у якій взяли участь представниці українського зорганізованого жіноцтва, а це голова СФУЖО д-р Марія Квітковська, член комісії зв'язків СФУЖО Ірина Куровицька і голова „Золотого Хреста" Наталія Іванів. Темою Конвенції тим разом було вшанування добровільних суспільних працівників.

У святочному відкритті Конвенції внесено прапори стейтових федерацій та міжнародних організацій, в тому і український, за яким йшла д-р М. Квітковська.

На Конвенції були доповідачами відомі особи із публічного політичного американського життя, в тому Джан Ленчкоскі, дорадник Президента у совєтських справах, Кетрін Ортега, секретар скарбу ЗСА, Ніл Лівінґстон, дорадник у справах тероризму і національної безпеки і сенатор Роберт Дол. Останній у приватній розмові з І. Куровицькою виявив своє недовір'я до СССР у зв'язку із нуклеарним вибухом у Чорнобилі.

Крім програмових доповідей в програмі конвенції в середу, 4-го червня, відбувся міжнародний полуденок, на якому делеґатки поодиноких народів виступили у своїх народних строях та мали нагоду дати інформації про свою організацію. Д-р М. Квітковська поінформувала про складові частини СФУЖО та їхню працю, але використала також нагоду, щоб пригадати присутнім про трагедію, яка зустріла Україну із вибухом в Чорнобилі і поширенням радіяції по великій частині України через занедбання цілої справи совєтським урядом.

Трагедію українського народу у зв'язку з нуклеарним вибухом порушила у своєму слові на пленарній сесії Конвенції також Н. Іванів, голова Золотого Хреста, який є одною із членських організацій Міжнародної Федерації Жіночих Клюбів, звертаючись із закликом про допомогу в цій справі. Порушення на Конвенції трагедії на Україні піддержала федерація клюбів стейту Ню Джерзі, яка внесла на пленумі Конвенції відповідну резолюцію, що була перед тим прийнята в стейті Ню Джерзі на пропозицію голови Округи СУА Ольги Тритяк.

Резолюційна комісія Конвенції залишила внесок для дальшого поширення його змісту, а запропонувала зложити офіційне співчуття українським жіночим організаціям з приводу нещастя що зустріло їх рідних в Україні. Згідно із рішенням пленуму відповідні листи вийдуть до СФУЖО на руки голови д-р М. Квітковської, СУА, на руки Іванни Рожанковської, Золотого Хреста, на руки Н. Іванів і Округи СУА Ню Джерзі на руки О. Тритяк.

ДУБІНІН ВРУЧИВ РЕҐЕНОВІ ЛИСТА

Вашінґтон. — Новоіменований совєтський амбасадор до З'єднаних Стейтів Америки Юрій В. Дубінін вперше відвідав президента Роналда Реґена в понеділок, 23-го червня 1986 року і вручив йому при цій нагоді особистого листа від Міхаїла Ґорбачова. В часі 40-хвилинної зустрічі у Білому Домі порушено ряд проблем, як інформує речник Президента, але не виявлено, що було конкретно темою розмови. В загальному однак підкреслюють позитивний тон розмови та листа Ґорбачова, який був відповіддю на листа Президента з пропозицією зустрічі в осінніх місяцях. Раніше того самого дня, Р. Реґен дав інтерв'ю журналістові із „Лос Анджелес Таймс" і при цій нагоді знову висловився позитивно про можливість нової „зустрічі на вершинах". Він теж заявив, що стосунки поміж ЗСА і СССР стоять тепер на сильніших підставах, як були колинебудь в останніх роках та він є певний, що коли зі сторони ЗСА буде більше приязної настанови, то те саме покажуть совєтські чинники. Також у своїй промові на ґрадуації студентів із середньої школи в Ґлассборо, Ню Джерзі, у дні 19-го червня ц.р. Президент сказав, що уряд СССР робить тепер „поважне зусилля" у справі контролі зброєння, що може бути зворотною точкою у совєтсько-американських стосунках.

В часі зустрічі з амбасадором Ю. Дубініном в понеділок, 23-го червня ц.р., були напевно поружені справи контролі зброєння і зустрічі „на вершинах", але, як звичайно, при таких нагодах тема розмов залишилася таємницею. Амбасадор Ю. Дубінін представив свої вірчі грамоти враз із листом від М. Ґорбачова. Того самого дня Президент прийняв вірчі грамоти також від вісьмох нових амбасадорів інших країн.

Не залежно від позитивного звітування Білого Дому про зустріч Р. Реґена із Ю. Дубініном коментатор щоденника „Ізвєстія" Алєксандер Бовін у статті з датою 23-го червня ц.р. закинув Р. Реґенові що цей уживає „усіх засобів", щоб не допустити до зустрічі із М. Ґорбачовим.

„СОВЄТИ ВИШКОЛЮЮТЬ ТЕРОРИСТІВ", — КАЖЕ ЯН СЕЙНА

Вашінґтон. — Недавно з групою репортерів зустрівся колишній чехо-словацький генерал Ян Сейна, який в 1968 році втік в Італію через Югославію і попросив політичного притулку в З'єднаних Стейтах Америки.

Як повідомляє кореспондент газети „Вашінґтон Таймс" Билл Ґерц, Ян Сейна, який 14 років працював у міністерстві оборони Чехо-Словаччини, заявив, що Чехо-Словаччина є базою для підготови палестинських, латиноамериканських і західньоевропейських терористів.

За словами генерала, він відвідував табори терористів у Чехо-Словаччині і зустрічався з головарями терористичних груп, які просили у комуністичних країн вибухових матеріялів і зброї. Совєтський Союз і його союзники почали вишколювати терористів і забезпечувати їх зброєю приблизно з 1962 року. Серед їх „клієнтів" були члени західньонімецької зграї Баадера-Майнгоф і італійських „Червоних бриґад". Співробітники чехо-словацького міністерства оборони вишколювали і забезпечували зброєю терористів з Колюмбії та інших країн Латинської Америки, а також палестинців.

Ян Сейна повідомив, що розвідчі органи комуністичних країн намагаються взяти в свої руки контролю над лівими терористами, використовуючи для цієї мети забезпечення їх зброєю. Зацікавлення Москви і їх сателітів викликають і праві терористи, в чиї ряди засилаються агенти.

Колишній генерал був одним з перших втікачів, які ознайомили західні розвідки з тією допомогою, яку совєтський бльок надає терористам. Сейна вказав місця кількох вишкільних таборів на території Чехо—Словаччини. Він також повідомив, що Болгарія вишколює турецьких та іранських терористів.

Т. О'Нілл не дозволив Р. Реґенові виступити в Палаті Репрезентантів

Вашінґтон. — Спікер Палати Репрезентантів Томас О'Нілл відмовив президентові Роналдові Реґенові виступити перед конґресменами і оборонити становище Адміністрації про виділення 100 мільйонової допомоги для нікараґуанських „контрас", тобто антикомуністичних повстанців, які змагаються за привернення демократичної системи у своїй країні і зміну уряду який заступав би інтереси всього народу.

Як відомо, теперішній уряд в Нікараґуа, очолюваний Даніелем Ортеґою, веде прокомуністичну і проросійську політику у кожному відношенні. Очевидно, Конґрес З'єднаних Стейтів Америки погоджується з арґументацією Адміністрації про суть прокомуністичної системи в Нікараґуа і небезпеку, яку створює цей уряд в Центральній Америці для багатьох країн цього обширу, але в Палаті Репрезентантів, контрольованій демократами, не мають ще достатнього зрозуміння до програми президента Р. Реґена матеріяльно допомогти повстанцям, бо вони без тієї допомоги зі зовні ледве чи зможуть встоятись з добре озброєною совєтською армією сандіністів.

Спікер Палати Т. О'Нілл заявив, що Президент може говорити до цілого Конґресу, але, щоб виступати тільки в Палаті Репрезентантів то такого прициденту ще досі не було і це виглядало б на кампанію Уряду в Конґресі в одній тільки справі.

Як треба було сподіватися, становище Т. О'Нілла викликало невдоволення у представників Уряду, які тепер стараються якось полагодити цю справу, щоб жадна сторона морально не потерпіла.

Р. Реґен хотів перекинути 70 мільйонів долярів на допомогу зброєю для „контрас", а 30 мільйонів для допомоги харчами і вирядом.

В ЛИВАНІ ЗВІЛЬНЕНО ЧОТИРЬОХ ЗАКЛАДНИКІВ

Бейрут, Ливан. — Минулого тижня звільнено тут двох французьких телевізійних журналістів, яких захопили члени підривної групи зі західного Бейруту 8-го березня 1986 року. Журналісти саме накручували віче групи шіїтів, які мають зв'язок із релігійними групами в Ірані. День пізніше ті самі терористи звільнили двох грецьких студентів з Кипру, які студіювали на американському університеті в Бейруті. Їх захопили невідомі досі терористи, як вони проходжувалися над морем біля університету.

В обидвох випадках звільнені завдячують це заходам сирійського уряду, а зокрема допомозі президента Гафеза-аль Ассада.

В суботу, 21-го червня ц.р. звільнені французькі журналісти повернулися до Парижу, де у зворушливому привітанні, крім їхніх родин, брав участь прем'єр-міністер Жак Шірак Обидва журналісти висловили свою окрему подяку сирійському урядові та його президентові за те, що не залишили їх на призволяще, а старалися про їхній поворот домів.

Сирійський уряд устами свого міністра закордонних справ Фарука аль-Шаара заявив в дні 22-го ц.м., що звільнені в останньому тижні чотири особи це початок до того, щоб прийшло до повного звільнення усіх, що досі ще є закладниками терористичних груп в Ливані.

Їх число виносить біля п'ятданцяти, але точно не відомо тому, що терористи запевняють, що вбили двох: британського журналіста і одного із американських закладників, яких є п'ять. Певних доказів тих убивств одначе досі немає.

Відбудеться засідання Ради Української Спадщини

Ню Йорк. — Рада Української Спадщини, тобто її Дирекція, Екзекутива та представники існуючих Комітетів, відбуде своє чергове засідання в середу, 9-го липня ц.р., о годині 6-ій вечора в приміщенні Головної Канцелярії Українського Народного Союзу, при 30 Монтґомері вул. в Джерзі Сиmi, Н. Дж.

Дирекція Ради Української Спадщини скликає це засідання, не зважаючи на вакаційний час, тому що мають бути вирішені важливі та пильні справи її діяльности та координації праці в ділянці оборони українського імени.

Мирон Сурмач знову виступить на телевізійній програмі

Ню Йорк, Н. Й. — Наш широко відомий сеніор українських поселенців, власник крамниці „Сурма" та дописувач до нашого щоденника Мирон Сурмач виступить в середу, 25-го червня ц.р., втретє на телевізійній програмі, тим разом на каналі Ен-Бі-Сі, о год. 8-ій ранку, а відтак ця програма буде повторена о год. 6-ій по полудні. Тим разом будуть показувати славну пасіку М. Сурмача, та шкільних дітей, що її відвідують і слухають розповіді її власника та його гри на бандурі.

Вперше виступив М. Сурмач на телевізійній програмі в дні 14-го травня ц.р. на каналі Ей-Бі-Сі, а вдруге 13-го червня на програмі про перших іміґрантів, які причалювали на острів Елліс в Ню Джерзі. При цьому переведено інтерв'ю із нашим сеніором іміґрантів, випитуючи про перші враження по приїзді до ЗСА, та про причину виїзду з України.

СОБОРНО ВІДЗНАЧИЛИ 60-ТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ В ПАРИЖІ

Париж, Франція. — Як інформує тижневик „Українське Слово" з Парижу, там, заходами Бібліотеки ім. С. Петлюри, зорганізовано в днях 24-25-го травня 1986 року величаві і соборні відзначування 60-річчя смерти Головного Отамана і Голови Української Народної Республіки Симона Петлюри.

Для підготови цих святкувань створено Діловий Комітет зложений з чолових громадян українського суспільного життя у Франції, під головуванням д-ра Аркадія Жуковського.

Напередодні, 23-го травня відбулася пресова конференція для представників чужинецької преси, яку підготовили інж. В. Малинович і З. Вітошинська-Друар, вславши біля 150 друкованих запрошень і підготовивши для кожного присутнього відповідний інформативний матеріял. На конференцію прибули італійські, румунські, болгарські та польські журналісти. Була також заступлена українсько-американська преса, зате французька преса конференцію збойкотувала, помимо розголосу та численних запрошень.

В дні 24-го травня відбулася святочна академія, яка складалася із двох частин: виступу речників українського політичного світу і мистецької. Від українського політичного світу промовляли: президент УНР в екзилі Микола Лівицький, голова ПУН Микола Плав'юк, голова Політичної Ради ОУНз Дарія Ребет, представник ОУНр Іван Кашуба і представник ЦК УРДП Сергій Маренко.

Виступи речників політичних середовищ мали характер своєрідної декларації про розуміння ними ролі Головного Отамана в змаганнях за цілі, які для українського народу він уособлює та місця і ролі своїх середовищ у цих змаганнях. Усі виступи будуть опубліковані в спеціяльному випуску „Бюлетеня" Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі. Названі вище політичні середовища в принципі вичерпують увесь вахляр українського політичного світу, тож заслуговує на відмічення той факт, що у відзначенні 60-их роковин паризької трагедії, їхні речники засіли за спільний стіл і виступили поруч себе. Відрадність цього факту наголосили у своїх проповідях Блаженніший Владика Митрополит УАПЦ і УПЦ Мстислав у церкві під час торжественної архиєрейської Служби Божої, і Владика Архиєпископ УПЦ Володимир, на панахиді над могилою Головного Отамана.

Мистецьку частину святочної академії виконали: Мирон Митрович — піяніст, Одарка Мазурик — сопрано, Аристид Вирста — скрипаль, хор „Дніпро" з Олдгаму (Великобританія), під дириґентурою Панаса Корольчука і Тоня Шалапай (співачка хору „Дніпро") деклямація власного твору „У 60-ті роковини смерти Симона Петлюри". Академію закінчено відспіванням національного гимну.

В неділю, 25-го травня, торжественну архиєрейську Службу Божу відслужили Владики УАПЦ Блаженніший Митрополит Мстислав, Архиєпископ Володимир із співучастю духовенства. За згодою Апостольського екзарха для українців католиків у Франції і країнах Бенелюксу Владики Єпископа Михаїла відбулася вона в Катедральному храмі УКЦеркви св. Володимира Великого в Парижі. Відправа Архиєрейської Служби Божої в цьому храмі мала ту вимову, що в часі паризької трагедії, це була лікарня, в яку був перевезений Головний Отаман і там помер після тяжкого поранення.

В Архиєрейській Службі Божій взяли участь всі згадані вище провідні постаті українського світу, а громадянство настільки масово, що не вміщалося в просторому храмі. Була частина прапорів, з якими організації прибули на паризькі відзначення. Знаменну проповідь присвячену пам'яті Головного Отамана і жертв чорнобильської атомової трагедії виголосив Владика Митрополит Мстислав. Жертвам Чорнобиля відспівано „Вічная пам'ять", а також під час Панахиди над могилою згадувано їх поруч імен Головного Отамана, його дружини Ольги і доньки Лариси.

Кінцевою частиною відзначення 60-их роковин трагічної смерти С. Петлюри була Панахида над його

(Закінчення на стор. 4)

БОГОСЛУЖЕННЯ У ВАЙЛДВУДІ

Вайлдвуд Крест, Н. Дж. — Служби Божі відбуватимуться щонеділі о год. 6:30 вечора тут в залі Крест Пір. Отець д-р Остап Е. Оришкевич буде відправляти і проповідувати. Перша Служба Божа літнього сезону відбудеться в неділю, 6-го липня ц.р.

КУРС МУЗИКИ І ФОЛКЛЬОРУ

Ню Йорк. — Товариство Українських Бандуристів подає до відома, що місце курсу музики і фолкльору заповідженого на дату від 29-го червня до 13-го липня — змінено. Курс відбудеться не у Стемфорді, як було подано раніше, а в місті Ню Йорку. Кляси будуть переведені в приміщенні СУМ-А, 136 Друга авеню. Студенти з-поза Ню Йорку будуть розміщені по домах. Частини курсу, зокрема серія вечірніх лекцій на фолкльорні теми і вечірні хорові заняття, будуть відкриті для громади.

Інструкторами курсу будуть: д-р Андрій Горняткевич — вечірні лекції Кобзарство, Федір Гарасимчук — Цимбали, Олеся Кохан-Будик — вокал, народна пісня, Юліян Китастий — бандура — кобзарство, Кен Блум сопілка та ансамблі народних інструментів, Мирон Постолян — Ліра. Зацікавлених просимо звертатись на: числа телефонів: (212) 677-1940 або (718) 658-7449.

У СВІТІ

ЕСПАНСЬКИЙ УРЯД ПОВІДОМИВ про вибух в саді перед будинком військового комплексу в Мадриді. Будинкові причинено незначну шкоду. Потерпілих нема. Уряд зв'язує вибух з майбутніми парляментськими виборами і активізацією діяльности баскської сепаратистської організації ЕТА, яка добивається незалежности для двох провінцій на півночі Еспанії.

ВОЯКИ ФІЛІППІНСЬКОЇ урядової армії знайшли на острові Мінданао спільну могилу замучених комуністами. В інтерв'ю для репортерів генерал Маріяно Адалем сказав, що в братській могилі знайдені останки 62 осіб. На 28 трупах видно сліди тортур. „Це справа рук комуністичної Нової народної армії. Могила свіжа і вона напевно має не більше восьми місяців", — сказав генерал М. Адалем. Острів Мінданао є районом активних дій комуністичної армії, яка нараховує понад 16,000 вояків.

ПОЛЬСЬКА ТЕЛЕВІЗІЯ показала виступ 44-річного лікаря Богдана Харитона, якого уряд обвинуватив у шпигунстві на користь З'єднаних Стейтів Америки. Б. Харитон говорив про свої зв'язки з американським дипломатом, якому він передавав секрети. За словами Харитона, дипломатом був Стів Малл, якого польське пресове агентство обвинуватило в „співробітництві з антидержавною опозицією в Польщі". Амбасада ЗСА у Варшаві відмовилася коментувати виступ Харитона.

КОЛИШНІЙ ДИРЕКТОР етіопського агентства в справі надання допомоги голодуючим Давіт Волде Ґіорґіс, який у жовтні минулого року попросив політичного притулку в ЗСА, заявив, що марксистський диктатор Етіопії Менґісту Гайлє Маріям має намір вже у вересні цього року оголосити країну „народно-демократичною республікою" і повністю включити її в совєтський табір. Д. Ґіорґіс закликав З'єднані Стейти зайняти тверду позицію до режиму М. Маріяма і не вірити заявам останнього про намір нормалізувати відносини з Америкою. На думку Д. Ґіорґіса, З'єднані Стейти Америки повинні ввести проти Етіопії економічні санкції і почати підтримувати сили демократичної опозиції. Однак економічні санкції не повинні відбитися на харчовій допомозі, яку ЗСА надають Етіопії. Ґіорґіс вважає, що етіопський диктатор не може реально оцінити економічних і політичних проблем, що стоять перед країною, а культ його особи можна порівняти лише з обожнюванням північнокорейського комуністичного диктатора Кім Ір Сена.

Чи плянували замах на амбасадора ЗСА до Швеції?

Стокгольм, Швеція. — Охоронці амбасадора З'єднаних Стейтів Америки до Швеції Ґреґорі Нювелла підозрівають, що хтось підготовляв атентат на амбасадора на передмісті Стокгольму, де він, разом з багатьма іншими промінентними особами, вечеряв в домі шведанського індустріяліста Бо Алексона Джонсона.

Охоронці, побачивши в городі Джонсона двох осібняків, озброєних автоматами, відкрили в їхню сторону вогонь зі своїх пістолів і почали погоню за ними, яка, однак, не була успішною. Вони (охоронці) зуміли побачити тільки їхні силюети і встановити, що це були відносно молоді люди 20-30 років, зодягнені вскіряні жакети, південного комплексу.

Очевидно, вистріли в городі мільйонера підняли тривогу і на місці випадку з'явилися шведські поліціянти, які обшукали цілу посілість, але не знайшли непрошених „гостей" і їхнього сліду. Інспектор шведської поліції Свен Лілія заявив кореспондентам, що підозрілі осібняки не вживали своєї зброї і нікому з гостей нічого не сталося.

У зв'язку з тим, що в лютому цього року, невідомий вбивник застрелив з пістолі прем'єр - міністра Ольофа Пальме в цьому ж Стокгольмі, небезпека атентатів у столиці Швеції не зникає, а навпаки, існує побоювання за життя закордонних дипломатів, в тому числі амбасадора Нювелла, 36-річного дипломата ЗСА, найменованого на це становище президентом Роналдом Реґеном 13-го грудня 1985 року. Він є одним з наймолодших віком амбасадорів ЗСА.

В АМЕРИЦІ

НА ЗАХІД ПЕРЕЙШОВ резидент совєтської розвідки на Близькому Сході, високопоставлений совєтський дипломат в Тунісі Олеґ Агранянц. Місяць тому О. Агранянц зв'язався з відповідною службою з американської амбасади і тепер перебуває разом з родиною у З'єднаних Стейтах Америки.

В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ засуджено колишнього аґента Федерального Бюра Інвестиґацій Ричарда Міллера за шпіонажу в користь СССР. Він може бути покараний досмертним ув'язненням.

МИРРІ ГЕЙДОН, який отримав штучне серце, в лютому 1985 року, помер. 59-літній Гейдон жив із штучним серцем 484 дні. Минулого тижня Гейдона мозок і легені почали погіршуватись і перестали зовсім працювати, тому лікарі рішили припинити штучне серце. Із п'ятьох осіб, які отримали штучне серце, залишилася в живих тільки одна особа — Вілліям Шродер, який живе з таким серцем 19 місяців. Три інші особи, які дістали штучні серця, померли.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Верховний Суд

Коли 24-го вересня 1789 року покликано до життя Верховний Суд, ніхто з тодішніх батьків З'єднаних Стейтів Америки, — а було це ще за першого їх президента Джорджа Вашінґтона, — не передбачав, що покликана ними до життя найвища правна установа, зі завданням правильно інтерпретувати Конституцію, отож стояти насторожі її непорушности, зчасом так поширить свої компетенції, що буде втручатися в ціле суспільно-політичне життя країни і її окремих громадян. Дивлячись з перспективи близько 200-річного досвіду, можна вже ствердити, що Верховний Суд став проблемою сам собою і баланс його діяльности виявляє стільки позицій по обох сторонах, активів і неґативів, що невідомо, чи він більше прислужився країні, чи більше накоїв їй шкоди.

Усі речі роблять люди, і нещастям Верховного Суду та американського народу стало заповнення Верховного Суду лібералами, які почали надавати лівий курс всьому суспільству. Ось кілька найбільш яскравих і загальновідомих фактів. Верховний Суд проголосив молитви у публічних школах — навіть мовчазну хвилину духового скупчення — „протиконституційним актом". Він проголосив протиконституційною кару смерти на всій території Америки без уваги на доконаний злочин. В ході боротьби чорних за повну інтеґрацію з білими американцями, Верховний Суд потурав насильному переволенню шкільних дітей автобусами задля „збалянсування" расового складу шкільних учнів. Верховний Суд залеґалізував аборти і ще цілком недавно, докладно 16-го червня цього року, Верховний Суд потвердив право жінок переводити аборти, відкинувши арґументи Церкви і президента Реґена, що аборти — це вбивство ненародженої ще дитини, яка не може боронитись. Верховний Суд врешті так злібералізував цілу систему американського судочинства, що постало жалюгідне явище „оборотових дверей" для злочинців. Кожного арештованого, навіть приловленого на гарячому убивника, поліція мусить інформувати про права, включно з правом для злочинця відмовитися від зізнання у відсутності його адвоката. Деякі з тих постанов згодом злагіднено і змодифіковано, але все це дуже мало.

Більшість таких ультраліберальних постанов приймав Верховний Суд вже в нашому сторіччі за головування у ньому Ирла Воррена. Цей час так і перейшов до історії як „ліберальна ера Воррена".

Верховний Суд складається з дев'яти членів, що їх призначує Президент. Сенат мусить затвердити (або відкинути) кандидата, що його обрав Президент. Але мандат кожного верховного судді досмертний і необмежений роками життя. Таким чином, тільки тоді, коли помре або добровільно з якоїсь причини (важкої недуги, родинних відносин) зречеться верховний суддя, Президент може на його місце призначити іншого, з іншим філософським світоглядом. Такі зміни в наспрямку „направо" започаткував Ричард Ніксон. Він призначив на місце Ирла Воррена поміркованого Воррена Бирґера та ще правішого консерватиста суддю Вілліяма Ренквіста. Президент Реґен увів до Верховного Суду суддю Сандру Дей О'Коннор, не тільки першу жінку у тій установі, але й юристку з консерватиє•юго табору.

У минулий вівторок, 17-го червня 1986 року, зрікся свого становища Воррен Бирґер частково з уваги на вік (78 років), частково з уваги на головування у державній Комісії для відсвяткування 200-річчя американської Конституції. Президент Реґен „з жалем" прийняв до відома це зречення і негайно призначив на голову Верховного Суду консерватиста Вілліяма Ренквіста, а на місце цього останнього покликав 50-літнього Антоні Скалію, консерватиста-традиціоналіста, з італійського роду католика і батька дев'яти дітей. Деякі пресові коментатори називають цього нового верховного суддю „правішим за самого Реґена". Обох кандидатів має ще затвердити Сенат.

Немає сумніву, що Реґен, наслідуючи Ричарда Ніксона в „очищуванні" Верховного Суду з ультраліберальних суддів, прагне залишити по собі таку установу, яка стоятиме насторожі тієї „духової революції", про яку свого часу говорив Реґен. Тепер зросла надія на можливість повороту в якийсь формі молитви до шкіл, на суворіші постанови у ділянці судівництва, і на опрокинення переведеної Верховним Судом повної леґалізації та навіть протекціоналізму жіночих абортів.

Очевидно, „Верховний Суд" не переводитиме ніякої „революції". За традицією — це установа, яка рахується з публічною опінією, а понад політично-філософський світогляд ставить справедливість. Американці мають велику пошану для „коммон сенсу", для здорового глузду. За традицією, члени Найвищого Суду без уваги на світогляд відзначаються хрустальною особистою чесністю. У ході переслухування в Сенаті Вілліяма Ренквіста і Антоні Скалії ліберальні демократи можуть виявляти свої невдоволення, але є всі вигляди на те, що обидвох кандидатів президента Реґена Сенат затвердить. Це добра подія.

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ВІДНОСИНИ І ГОЛОС З УССР

Михайло Кучер

В УССР виходить — очевидно нелеґально — „Хроніка Католицької Церкви в Україні", де в числі сьомому написано, що „В Европі є тільки чотири народи, які здібні, навіть кожен окремо, провадити збройну боротьбу з Москвою за свою самостійність. Географічно вони сусіди — поляки, українці, литовці і словаки (?). На таке повідомлення відгукнулись українці в Польщі. Який є теперішній стан, які є перспективи польсько-українських відносин? Спогади невеселого або й трагічного минулого стоять на перешкоді раціональних відносин обох народів. Але обидва народи об'єднує найголовніше — вони борються за своє краще завтра проти того самого ворога.

Стаття у згаданій „Хроніці" категорично твердить, що червона імперія може продовжити свої існування, якщо українці не об'єднаються з польськими патріотами. Треба забути все, що ділить обидва народи, просто тому, що є багато більше спільного. Так думає редакція „Хроніки" в Україні, але чи так само думає українська політична еміґрація? Людям в Україні здається, що українська еміґрація дуже віддалена від того, що діється в Україні. Вона не знає, або інколи виглядає, що й не хоче знати, справжнього стану в Україні або настроїв свідомої частини суспільства.

У Польщі помічається зріст антимосковських настроїв. Таке явище корисне українцям. Так думає Йосиф Тереля і його оточення. Москва дуже використовує польсько-українську ворожнечу і по-можливості її культивує.

Йосиф Тереля написав листа до Леха Валенси в приятельському тоні: „З пошануванням і любов'ю. Ваша боротьба, яку провадите разом з польським народом, є для мене надією. Вона дає мені силу боротись. „Солідарности' боїться Москва".

За життя Василь Стус також виявив зрозуміння випадків у Польщі, які важливі для українців.

Підземний польський тижневик „Мазовше" у числі 87-му пише: „Очі Києва скеровані на події у Польщі... Польща дає приклад Україні". Психологічно українці, можливо, найближчі полякам, польському національному характерові.

Відомі речники польського теперішнього національного відродження думають категоріями християнських і народних вартостей. Комітет оборони робітників із 1981 року написав: шовінізм, національна мегаломанія, ненависть до всього, що не польське, національний еґоїзм не можна погодити з християнською любов'ю до ближнього.

У Польщі є два патріотизми — совєтський слуга одягнув мундур улана. Отже — патріотизм офіційний, і є справжній патріотизм — нецензурований. Одночасно правдою є, що визволення Східньої і Середньої Европи залежить від визвольних рухів у СССР. Тому взаємовідносини литовців, білорусів та українців дуже важливі для визволення Польщі від совєтського імперіялізму. Тільки чесна солідарність поневолених Москвою народів дасть позитивні наслідки.

Чесне польсько-українське порозуміння має багато перешкод, от хоч би трактування у Польщі української меншини, або погляди польської еміґрації на справу Львова та колишніх східніх областей Польщі з українською більшістю населення.

В українській пресі на чужині появились відомості, що 90 відсотків польських підземних організацій признають східні кордони Польщі за постійні і не дискусійні. А польська еміґрація з її поглядами на українсько-польську співпрацю не одностайна. Є еміґрація, яка залишилась на Заході 1945 року, і є еміґрація, — наслідок проголошення воєнного стану в Польщі 1981 року.

Польські інтелектуали вдома думають, що почування та емоції еміґрації не важливі. Важливими є погляди опозиції у самій Польщі. Всі польські політичні партії на чужині, за вайнятком ендеків, польських націоналістів-максималістів, є за співпрацею з українцями, що виявилось на з'їзді „Полонії вільного світу" в Лондоні.

Місячник „Культура" — це стара польська еміґрація, а журнал „Контакт" — найновіша; вони не визнають ревізії східніх кордонів Польщі, себто вважають їх сталими, не дискусійними. А частина української еміґрації невідомо чому розповсюджує відомості про реваншизм „Солідарности" (!?). Властиво, це погляд совєтської пропаганди. Частина української еміґрації чекає на польську ініціятиву у справі порозуміння, а поляки питають, як довго можна чекати? Москві залежить, щоб до порозуміння не дійшло. Здається, що такого порозуміння не хочуть деякі українці на чужині! Йосиф Тереля заадресував свого листа до Валенси, а не до якогось „Кола львов'ян" у Лондоні.

Виходить, що українці в УССР краще орієнтуються у становищі, як українська еміґрація у вільному світі. Українська еміґрація має виправдання. Для неї справа лемків, виселених із своєї землі, є щось, чого не можна забути. При тому українська еміґрація чомусь забуває, що поляки не є господарями на своїй землі. Польща — це сателіт Москви. За переслідування українців у Польщі відповідає Москва, а вже в другу чергу Київ. Москва цікавиться українською меншістю в Польщі, доказом чого була розмова керівництва Українського Культурного Товариства восени 1981 року з совєтським амбасадором у Варшаві. Зміст розмов невідомий.

Деякі католицькі газети у Польщі, як „Тиґоднік Повшехни", пишуть прихильно про українців; але тут на перешкоді стоїть московська цензура. Всього не можна написати. Так, наприклад, католицький місячник „Знак" був сконфіскований, бо в цілості був присвячений українській проблемі. Про українське питання без цензури можуть писати тільки урядові газети. Поляки не заперечують, що існує ворожнеча до українців у Польщі. Таке є життя. Одначе спавжнім мірилом польсько-українських відносин є підземна преса, прихильна українцям, яку читає і з якою погоджується більшість польського суспільства. Антиукраїнські матеріяли появляються тільки в офіційній пресі, яка пише те, чого хоче Москва.

Польська опозиція відкидає як незобов'язуючу умову в Ялті, Потсдамі і Теґрані. Яка в такому випад-

(Закінчення на стор. 4)

Уляна Любович

Про „Космацький Гантер" і Тенґлвуд

Літо „не за горами". А як літо, то пора думати про Гантер. Для мене, як і для багатьох інших, це наймиліша околиця. А є й такі, що їдуть туди автами цілу добу або й два дні. Що ж це таке, що притягає нас до Гантеру?

У Гантері від літ відбувалися різні імпрези, спершу тільки в мотелі „Ксеня", або в готелі Шумила. В „Ксені" були завжди імпрези зв'язані з виставками Ека-Козака та його синів, з промовами Кедрина, виступами Гриця Зозулі, Ікера, Миколи Понеділка чи Б. Нижанківського-Бабая. Бували там теж забави дивізійників, авторські вечори тощо. Понад 100 пар звінчалося у церкві св. Івана Хрестителя і відгулювало весілля переважно в „Ксені". Цього роду події й надалі відбуваються в „Ксені", але побудова Ґражди створила нові можливості. Уже від ряду літ виставка праць різних мистців прикрашує стіни Ґражди. Це створює особливу обстановку і настрій для концертів, які тут відбуваються. І якраз ті концерти навели мене на порівняння Гантеру з Тенґлвудом. Мені довелося бути у Тенґлвуді враз з табором „Стежки Культури", який відбувався в Іст Четгемі. До табору запросили мене пластунки з куреня „Перші Стежі". Одного дня ввесь табір поїхав автобусами до Тенґлвуду. Я вперше виділа такий осередок, який притягав особливо любителів музики, бо відбуваються там знамениті концерти у великій літній залі. Але в околиці Тенґлвуду багато мистецьких ґалерій, там теж студії, різнорідні доповіді, виклади.

Можна сміло сказати, що Гантер стає нашим Тенґлвудом. Не задержуючись на не музичних програмах, викладах, фільмах, дитячих садочках, курсах кераміки тощо, хочеться підкреслити декілька аспектів концертів, яки ми мали можливість слухати в Ґраджі у минулих роках, а надіємося почути їх і цього року.

Передусім важливим був добір так виконавців, як і творів. Наша молодь інколи сумнівається у якості творів наших композиторів, а мірилом для неї є те, що вони незнані у ширшому музичному світі. Але ж дорога до слави не проста і не легка. А інколи навіть сама слава — це ще не доказ високого рівня. Щойно час закріплює славу і відкидає меншевартісне. А дорогу до пізнання наших композиторів і їхніх творів мусимо протоптати ми самі. І тут якраз це велике значіння і завдання таких концертів, які відбуваються у Ґражді. У кожну програму включено хоч один твір нашого композитора. Варто обсервувати реакцію слухачів — не-українців, наприклад, на твори В. Косенка, В. Барвінського чи С. Людкевича. А серед публіки в Ґражді, крім гостей українців з околиці, постійних жителів та літників, немало не-українців. З їхньої реакції на виконання творів видно, що вони любителі, а то й знавці клясичної музики. Їхня безпосередня реакція, оплески, а то й овації напевно не вимушені. А за тим теж появляються рецензії у місцевих газетах. А це вже перший крок до популяризації нашої поважної музики, це вже просування її у світ.

Мені цікаво було розмовляти з постійною учасницею концертів Нормою Шуман. Це, наскільки мені відомо, сестра аптекаря з Гантеру. Вона вже, сказати б, похилого віку, не пропускає ні одного концерту. Сама вчителька співу, заявила мені, що почувається „амбасадором" українських концертів, а особливо творів українських композиторів. І таких „амбасадорів" напевно чимало здобувають концерти в Гантері.

Минулого року була теж особливо приємна співпраця чи співдія центру в Ґражді з О. Кобзяр, власничкою мотелю „Ксеня". Програми легкого жанру, в яких окрасою був ансамбль „Сорока", відбувалися в „Ксені", при чому д-р Ігор Соневицький часто брав у цих імпрезах участь. Дохід з деяких імпрез був призначений на Культурний Центр в Ґражді.

Цього року Ольга Кобзяр, якій все ще не вдається найти купця на мотель „Ксеню", знову заповідає відкриття сезону при кінці червня. І напевно знову нав'яжеться дружня співдія „Ксені" з Ґраждою, де проф. Ігор Соневицький приготує нам і цим разом ряд концертів на доброму рівні, з першорядними виконавцями і програмою, в якій почуємо твори наших композиторів, з яких можемо бути горді і які будуть захоплювати теж неукраїнських музик.

І В ШАХАХ РУСИФІКАЦІЯ

Юрій Семенко

Чемпіонат українських шахістів Північної Америки (ЗСА і Канади) став цього року, в наслідок участи в ньому двох грачів з Европи, світовим турніром українських поселенців. Можливо, що своєю силою він не перевищує відбірковий півфінальний турнір України або обласні чемпіонати на Батьківщині.

Але участь в ньому колишнього чемпіона Парижу, успішного учасника міжнародних турнірів, проф. Степана Попеля, недавнього члена національної дружини Швайцарії, цьогорічного чемпіона цієї країни серед старших шахістів д-ра Василя Бачинського, та двох майстрів міжнародної шахової організації, професора Бруклинського коледжу Ореста Поповича та фахівця в галузі шахових компютерів Бориса Бачинського — говорить сама за себе.

Турнір українських шахістів на чужині є свідченням поневоленого стану України і великої популярности з часів Київської й Галицько-Волинської Русі шахового мистецтва серед українського народу. І це не дивлячись на постійні утиски Москви супроти шахової України та обкрадання її талантів. Це пригноблення виявляється в старій русифікації. Навіть нечисленні шахові книги, що видаються в Україні мізерно малими тиражами в кількості 40,000 примірників для понад двох мільйонів українських шахістів, переповнені вихвалюваннями „старшого брата" — росіян, і тим самим приниженням України. Вони ставлять за свою мету русифікацію українців. Ось два приклади: автори книги „Таємниці шахового поля", що поступила в продаж минулого року з видавництва комсомолу „Молодь", на всіх її сторінках вимушено повторюють московську неправду. Вони, наприклад, наводять висловлення М. Ботвінніка (стор. 26): „Радянські шахісти виховані на кращих традиціях російської Чиґоринської шахової школи".

Український шахіст Юхим Боголюбов, який двічі змагався за шахову корону світу й помер як еміґрант на чужині, високо оцінюючи гру М. Чиґорина, в своїй монографії „Избанные партии Чиґорина", виданій у Ленінграді, говорить, що цей російський шахіст не створив ніякої власної школи. Протилежне твердиться для возвеличення Росії.

А ось у книзі „Шаховий калейдоскоп" (Київ, 1983, стор. 67) тодішній чемпіон світу А. Карпов говорить про одну шахову задачу — жарт, розлядаючи її як ілюстрацію до шахової партії між Ленським і Ольгою у поемі Пушкіна „Євгеній Онєґін", подає те місце в перекладі Максима Рильського:

„Сховавшись од людського шуму,
Вони за шахматним столом
Сидять з нахмуреним чолом,
Запавши у глибоку думу.
І Ленський пішною ладью
Бере з недогляду свого".

Який українець, що не вивчав російської мови, може без словника зрозуміти ці російські слова, силою посаджувані в нашу мову: „шахматний" — шаховий, шахівниця, „пішна" — пішак, „ладья" — тура або вежа?

Цей процес русифікації, роблення з українців малоросів, триває постійно. Українці у вільному світі мусять захищати нашу мову, наших земляків в Україні, і протестувати проти цього насильства.

Цього року померла також на чужині, в Ленінграді, друга після чешки Віри Менчик чемпіонка світу, українка Людмила Руденко. В совєтській пресі про неї говорили як чемпіонку з міста Любич, з України, і ніколи як про українську шахістку. Це також дискримінація українців. Ми мусимо виступати проти цього. Цій меті мусять служити також тірніри українських шахістів на землі Вашінґтона.

ВІЙСЬКОВЕ КОМАНДУВАННЯ Сальвадору повідомило, що біля 500 партизанів атакували ґарнізон реґулярної армії Сальвадору в місті Сан Міґель, обстрілявши його з мінометів. Партизани, які брали участь в нападі, належать до комуністичного Фронту крайового визволення ім. Фарабундо Марті. Радіостанція заколотників повідомила, що під час атаки на ґарнізон було вбито 253 вояки реґулярної армії, тоді як втрати партизанів становили всього 12 осіб. За даними військового командування Сальвадору, 57 вояків було вбито і біля 80 поранено.

Ярослав Петрович

УКРАЇНСЬКА „САМОУПРАВНА ГРОМАДА" В ТОРОНТО

II.

Засновником цієї чи не найважливішої централі в допомозі нашим новим еміґрантам є уже народженець Канади М. Никитюк, але справжньою „душею і незаступною дорадницею" є таки Марійка Бандера. Її знають всі т.зв. „найно•іші еміґранти", але теж і тисячі тих, які приходили за прерізними допоміжними порадами для своїх найближчих. І тоді напевно доводилося подивляти у пані Марійки невичерпну ввічливість і терпеливість, як і теж фахові поради, за які адвокати вимагали б великі суми грошей.

Є в Торонто насправді багато наших найрізноманітнішого типу установ і підприємств, а з переліку в телефонічній книзі їх є п'ятдесят. І тут простий підрахунок, що всі вищезгадані наші станиці мають же телефони не на те, щоб вони були безчинні, бо все таки „щось і когось обслуговують"... Ось для прикладу Суспільна Служба Українців Канади з її відвічним діячем і головою інж. М. Вациком намагається бути своєрідною централею та охоплювати по змозі всіх старших віком громадян - сеньйорів у цілій Канаді. А наші спортові товариства, музичні і танцювальні ансамблі — вони тут є високої якости.

Усе ж це не т.зв. установи на папері, а всі вони живі і пульсуючі.

* * *

Але справжню і таки виїмкову увагу слід відвести у Торонто, або, уточнюючи, окремому українському Поселенню ім. св. Димитрія, яке положене на його тут передмісті, — у повіті Етобікоку.

Уже пройшло чимало років із того часу, коли я приїхав до Торонто і довідався від моїх свояків, що живуть напостійно у Канаді, а зокрема від Ірини Малицької, відомої у Канаді громадської діячки і довголітньої голови ЛУКЖ, про заплянування окремого українського нового поселення ім. св. Димитрія. Із її оповідань воно виглядало може не так на сміливий плян, як скоріше на задум, що межував із неймовірністю. Причин для цього було надмір.

Але основні труднощі — були кошти, що своїм засягом посягали не у тисячі, а може навіть і мільйони...

Увесь цей розмашистий проєкт зродився із задуму сучасного вже загальновідомого і ціненого католицького і суспільного діяча о. митрата Івана Татарина. А було воно дослівно так, як тутешні старші жителі розповідають, неначебто із релігійною притчою: Що на початку було тільки слово ... І згодом це слово стало ділом.

Якраз у 1983 році церква ім. св. Димитрія обходила свій 25-літній ювілей, а з того приводу появилася люксусово видана, великого настільного формату ілюстрована книга із поверх 200 різними знімками.

Цю книгу можна було б найкраще назвати „хронологією постання української нової, самоуправної громади". Із її перегляду виявляються і підтверджуються факти про українську працьовитість, завзяття перемагати всі перешкоди, що тут вони показалися у побудові цього імпозантного комплексу ім. св. Димитрія — „новими завойовниками". Вони станули до змагань, даючи суспільності, а посередньо і країні, свій новий продукт таланту і творчости. Цим вони викликали подив і належне признання від усіх довколишніх сусідів чужих національностей...

Українські мешканці зі ЗСА, які відвідують Торонто, а зокрема ці, які побували у Святодимитріївському Поселенні, оглянувши і основніше познайомившись із його всесторонньою діяльністю, називають його жартома — „Український Рокефеллер Центр" у Торонто... А є у цьому порівнянні і деяка доля правди. Найбільша схожість, що увесь комплекс, коли його оцінювати як „самобутню одиницю" — становить собою неначебто малощо не „самоуправну громаду".

На цей комплекс складаються: Українська католицька церква ім. св. Димитрія, Українська Католицька Школа ім св. Димитрія і велетенський дім-хмаросяг Будівельної Корпорації ім. св. Димитрія для старших віком.

Перше, що звертає нашу увагу, це дуже цікава своєю архітектурою і модерною побудовою церква ім. св. Димитрія. Це велетенських розмірів заля для виконування усіх послуг поселення, а над нею церква. Вам слід зайти до її середини, щоб могти насолодитися великими вітражними вікнами, виконаними мисткинею Ярославою Сурмач-Міллс, не згадуючи і про решту інших надзвичайно підібраних мистецьких релігійних розписів, утриманих у незвичайно звабливій, але і гармонійній рівновазі кольорів. Церква має ще одну „прикрасу" непересічної музичної вартости, хор.

Парохія св. Димитрія — це одна із найактивніших і найшвидше зростаючих наших релігійних надбань. Вона нараховує понад 900 родин, а з її проявів, або, уточнюючи, із безперебійних нових вінчань і постійних хрищень новонароджених немовлят усі радіють, що стан посідання і розросту української громади у цьому районі постійно зростає. Велика заслуга тут теж у насправді вдалому підібранні душпастирського складу, починаючи від „талановитого інноватора" о. митрата І. Татарина, доброго проповідника о. Тараса Лозинського, о. В. Дзьормана та інших сослужних священиків.

„Знання дає нам засоби, щоби ним поконувати невідоме"... Цей афоризм пригадується нам завжди, коли ми переходимо побіля школи св. Димитрія у Етобікоку. Мова тут про українську католицьку цілоденну восьмиклясову школу ім. св. Димитрія, що існує вже декілька років. У ній навчається коло 400 учнів різного віку. Школу очолює від самого початку Сестра Рахиля Татарин з обсадою понад 20 фахових учителів. Найкращою оцінкою школи, її рівня і вартости навчання може послужити факт, що до неї вчащають діти посадника Етобікоку Денниса Флинна....

Закінчення буде.

УРЯДОВЦІ ТЕЛЕФОНІЧНОЇ лінії АТ і Т стверджують, що переговори між ними і працівниками, які страйкують не поступають вперед, та що дуже тяжко дійти до якогонебудь тентативного рішення. Працівників АТ і Т уже страйкують чотири тижні. Вони домагаються вищої платні і кращого забезпечення у пенсійному віці.

ІДУТЬ РОЗШУКИ, за злочинцями, які могли затруїти ціянідом пілюлі Екседрин, що є причиною смерти двох осіб у стейті Вашінґтон. Федеральні і місцеві уряди заявляють, що покищо нікого не підозрівають і немає причини такого убивства.

У списку Членів

Об'єднання Українських Письменників „СЛОВО"

почесне місце займають імена чотирьох письменників-сеньйорів, а саме:

Галя Мазуренко
Анатоль Галан-Калиновський
Іван Кмета-Ічнянський і
Микола Ковшун

В цьому році всім їм сповняється вісімдесят п'ять років життя.

З цієї нагоди Президія ОУП „СЛОВО" щиросердечно вітає

Галю Мазуренко,
Анатоля Галана-Калиновського,
Івана Кмету-Ічнянського і
Миколу Ковшуна

з їхнім славним Ювілеєм і бажає Їм довгого і щасливого віку, дальших творчих успіхів і повного вдоволення в їхній відданій праці для української літератури.

За Президію ОУП „СЛОВО":

ОСТАП ТАРНАВСЬКИЙ — *Голова*
УЛЯНА ЛЮБОВИЧ — *Фін. секретар*

Український Інститут Америки

дякує українській громаді

за підтримку у піцитації мистецьких творів, що відбулася у неділю, 8-го червня, 1986 р.

УІА бажає всім ЩАСЛИВИХ ВАКАЦІЙ!
2 Схід 79 вул., Ню Йорк, Н.Й. 10021
(212) 288-8660

ЧОРНОБИЛЬ І ФОНД „ПОМІЧ УКРАЇНІ"

Недавня трагедія в Україні, спричинена вибухом атомового реактора в Чорнобилі,до глибини потрясла українською спільнотою у цілому світі і створила ряд проблем.Одною них є справа допомоги жертвам цієї трагедії в Україні і сусідніх країнах. Українці в цілому світі, в тому і наша громада в Канаді, відчувають моральний обов'язок допомогти своїм братам і сестрам. В різних місцях спонтанно почалися збірки фондів. Застановлялася над тим також Екзекутива КУК і офіційно проголосила в пресі і перед урядом Канади свою готовість зорганізувати допомогу під умовою, що цю допомогу вдасться, при допомозі і за посередництвом канадського уряду, доручити безпосередньо потребуючим землякам нашим в Україні.

Тепер, одначе, стверджуємо, що в теперішній ситуації такої допомоги в Україну неможливо післати. Тому Екзекутива КУК вирішила не проголошувати збірки на раніше запляновании „Чорнобильський Допомоговий Фонд". Екзекутива КУК натомість пропонує українській громаді в Канаді окремі і нескоординовані збірки на цю ціль припинити, а висліди проведених вже збірок і дальші добровільні пожертви переслати Суспільній Службі Українців Канади на вже існуючий Фонд „Поміч Україні". Завданням Фонду „Поміч Україні" є допомагати потребуючим українцям в Україні і в різних країнах діяспори поза Канадою. Останніми роками особливу увагу звернено на потреби українців в Польщі, в Бразилії і на допомогу втікачам з Польщі. Коли б донеслося до нас, що українці в країнах, сумежних з Україною, потерпіли від радіяції з чорнобильського реактора, то і вони могли б скористати з допомоги Суспільної Служби, в міру існуючих можливостей.

Екзекутива КУК буде продовжувати свої заходи через канадський уряд в справі висилки допомоги жертвам радіяції в Україні. Якщо витворяться для цього в майбутньому корисні умовини, Суспільна Служба Українців Канади вишле допомогу із зібраних тепер фондів, а до того часу пожертви, зібрані на цю ціль, будуть збережені в резерві Фонду „Поміч Україні", а коли таких корисних умовин довший час не буде, ці гроші будуть використані на інші допомоги, що є в програмі Фонду „Поміч Україні".

Екзекутива КУК дає признання Суспільній Службі за створення цього Фонду, який успішно діє вже від ряду літ, і закликає українське громадянство своєю жертвенністю підтримати цей важливий почин. Пожертви, за посвідкою для доходового податку, просимо висилати до Централі Суспільної Служби Українців Канади на адресу: Fund „Pomich Ukrainia" /Aid to Ukraine/, Ukrainian Canadian Social Services, Inc. of Canada, Headoffice, P.O. Box 168, Station „M", Toronto, Ont., M6S 4T3., або до Філії Суспільної Служби у вашій околиці.

Вищесказане логічно випливає з аналізи теперішньої ситуації: якщо не можемо допомогти жертвам чорнобильської трагедії, постараймося інтенсивніше помогти нашим потребуючим землякам там, де для того існують можливості. Потреби всюди дуже великі. В час всестороннього наступу на українську націю, „во время люте", яке ми тепер переживаємо, нам треба солідарно стати на поміч і в обороні слабших і потребуючих братів наших. Це наш святий національний обов'язок. Тому кличемо всех: Підтримуйте Фонд „Поміч Україні"! Включайтеся в працю Суспільної Служби Українців Канади!

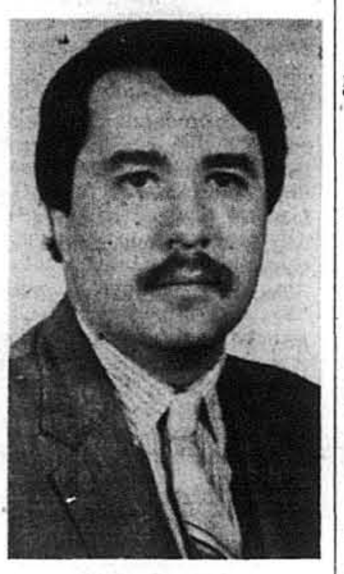
Комітет Українців Канади

Молодий правник

Недавно професіоналісти в Сиракюзах збагатились ще одною молодою силою.

Михайло Любомир Ганущак, здобувши бакалавреат з політичних наук в Сиракюзькому університеті в 1980 році, вступив до правничої школи Нюйоркського стейтового університету. Покінчивши в 1984 році студії з дипломом доктора прав, він почав працю у фірмі Ріналді і Ріналді,де досі працює. Там головно займається судовою практикою, розправами, іміграцією й кримінальною ділянкою. Крім цього є професором при Онондаґа Комюніті коледжі, де вчить комерційне право.

Михайло Любомир Ганущак народився 17-го вересня 1956 року в родині Дмитра і Еви Ганущак в Баффало, Н. Й. Там закінчив українську парафіяльну школу св. Николая і середню технічну школу Гачинсон.

М. Л. Ганущак

Тепер М. Ганущак одружений та має двох синів. належить до СУМ, МЕНСА, Асоціяції американських адвокатів, Асоціяції нюйоркських стейтових адвокатів і є членом УН-Союзу.

Відбувся День Юнацтва СУМ у Філядельфії

В неділю, 1-го червня ц. р. на просторій спортовій площі „Тризуба" відбувся традиційний День Юнацтва, що його кожного року влаштовує в першу неділю червня місцевий осередок ім. УПА Спілки Української Молоді. При численній участі батьків та гостей, які використали теплу погоду, щоб прибути на це свято, юнацтво СУМ в однострoях почало день Богослуженням, яке відправив сумівець о. Павло Лунів, парох української католицької церкви в недалекому Воррінґтоні. У своїй проповіді о. Лунів підкреслив важливість дотримування сумівського гасла: „Бог і Україна!". Під час Служби Божої зібрано 107 долярів, які передано на українські католицькі семінарії в Америці

Відтак юнацтво перейшло організовано до прапорових машт, де відбулася офіційна частина, яка включала піднесення американського та українського прапорів, відспіванням сумівського гимну та звітування. Комендантом був булавний юнацтва Роман Метанчук, а обов'язки бунчужного виконував Богдан Бачара. В офіційній частині також відзначено тих юнаків та юначок, які здали приписані сумівські іспити, та відбулось формальне переведення з молодшого до старшого юнацтва, і з старшого юнацтва до дружинників.

Головний виховник осередку Юрій Наконечний відзначив двох членів молодшого юнацтва, Таню Іваськів та степана Солтиса, які взяли участь у весняному Злеті на Оселі СУМ в Елленвиллі, Н. Й., і які здобули багато медалів за свої успіхи в конкурсах знання (про Тараса Шевченка та Івана Франка) і слова(в декламаціях) та в легкій атлетиці. Він звернувся з закликом до батьків, щоб вони заохочували своїх дітей брати участь в Злеті, як також щоб посилали дітей на сумівський літні табори, — виховно-відпочинкові, спортові та вишкільні, — які є дуже корисні.

На закінчення офіційної частини піднесено до ступеня виховника трьох молодих жінок, які вже довгі роки провадять корисну працю з юнацтвом — Софію Питльовану, Марію Іваськів і Любу Федорійчук.

Після обідової перерви відбулась спортова частина для всього юнацтва, яке взяло численну участь в різних змаганнях. Під вечір відбулася мистецька частина, якою провадив Мирослав Солтис. Учасники Злету виступали з деклямаціями, а відтак старша і молодша група Танцювальної Школи при осередку (інструктором є Галя Козак-Левицька) дуже гарно виконали серію народних танців, за які здобули щедрі оплески від численної публіки.

На кінець, відбулося офіційне закриття Дня Юнацтва, на якому відмічено першунів спортових змагань. Молитвою „Боже Беликий" закінчено цю надзвичайно успішну імпрезу. Впродовж цілого дня всі присутні користали з смачних страв та напитків, якими займався Материнський Кружок при Осередку під проводом Люби Федорійчук.

Н. Н.

Три дні на Союзівці

Коли приїжджається на Союзівку тільки відпочити, для розваги, то не зауважується всіх подробиць і деталів щоденного життя цієї оселі. День на Союзівці починається дуже рано. Йде підготова до відкриття сезону, і тому приготовляють кімнати, вивозять старі матраси і вкладають нові, нові й килими та завіси, перевіряють крани й лазнички. Повною парою викінчують новий „снек бар" з модерними устаткуваннями, ледівками, печами і т. п.

В той же час йшла жвава підготова до великого весілля, яке відбувалося за давнім звичаєм аж три дні. Готували залю, бару, їдальню, кімнати. А вміжчасі вантажники довозили харчі квіти, соди, овочі тощо. Приїхали регулярні гості. В неділю приїхали кілька автобусів на посвячення дому для сеньйорів. Така величава і небуденна подія.

Союзівка кипить. Володар і директор Союзівки Володимир Квас переві - ряє останні деталі. Молодий енергійний кандидат на управителя Союзівки Володимир Гайдар з'являється в усіх кутках Оселі. Він у кухні з поваром; возить матраци, готує залю з працівниками, має бесіду з молодими кельнерками, хвалить їх і за працю, і за те, що так гарно виглядають. Знаходить хвилинку, щоб зупинитися і привітати гостей і за це має від них велике признання.

Софія Шпак, яка „диригує" кельнерами і кельнерками, звивалася швидко й вправноА треба бігати від головного будинку до „Веселки", бо там весілля, а там обід. Довголітня працівниця і права дуже корисна рука В. Кваса Аня Слободян вчить нову працівницю Уляну Салевич, і вони обоє працюють довгі, довгі години для вигоди гостей. Але, звичайно, ми, українці, дуже нетерпеливі. Коли до їдальні ввійшли двісті осіб, усі хотіли бути першими.

Треба відмітити, що всі працівники Союзівки працюють, як у нас казали, „не за страх, а за совість". Допомагають один одному в усьому, не чекаючи, щоб хтось зробив за них. Багато гостей були задоволені новим молодим духом і молодими силами, що з таким завзяттям працюють для свого середовища.

Не буду зупинятися на посвяті Будинку для сеньйорів і величавому концерті, це зроблять люди, яким це доручено. Хочу лише підкреслити приємне явище цього дня. В неділю Союзівка святкувала також День Батька.

Головний предсідник УН-Союзу д-р Іван Флис привітавши всіх батьків, підкреслив, що наші українські батьки—найкращі, бо дбають вони за дітей, жінок і цілу родину. Гордо звучали слова д-ра І. Флиса, коли він сказав, що буде говорити українською мовою, бо ворог нищить нашу мову, наші культурні надбання, а ми, які живемо в цій вільній країні, мусимо плекати, зберігати і вживати українську мову, щоб ввесь світ знав про Україну.

З гордістю мусимо повторити наш клич: „Нема то як на Союзівці!"

Людмила Гайдар

Панахида по св. п. С. Петлюрі

У неділю, 1-го червня ц. р., в українській православній церкві Св. Вознесіння в Мейплвуді, Н. Дж., була відправлена урочиста панахида по св. пам'яті Голові Директорії і Головному Отаманові Військ Української Народної Республіки Симонові Петлюрі, в 60-ту річницю його трагічної смерти.

Перед панахидою настоятель церкви Св. Вознесіння о. Іван Наконечний сказав слово про того, хто в години тяжких страждань українського народу вів своє військо і нарід до боротьби з московським наїздником за остаточне здобуття своєї вільної і незалежної та самостійної української держави.

Стійку з прапорами несли Товариство Прихильників Державного Центру УНР Українсько-Американські Ветерани. Обслуговували чотири вівтарні хлопці.Співав хор під керівництвом диригента інж. Леоніда Харченка.

На прохання Товариства Прихильників ДЦ УНР проведено збірку на потреби Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі, Франція. Було зібрано 131 дол., що безпосередньо передано на конто Бібліотеки в Парижі. Ця збірка проводиться в церкві Святого Вознесіння в Мейплвуді вже від довших років.

К. Степовий.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИЙ щоденник „Шпігель" повідомив, що в минулому році два громадяни Західньої Німеччини брати Вільфрід і Крістіян Моотці були завербовані лівійською секретною службою для вбивства небажаних для Каддафі лівійців, які проживають на території Західньої Німеччини. Брати відбули в Тріполі вишкіл, але вернувшися додому, зголосилися на поліцію і про все розповіли. Завербував їх працівник амбасади Лівії в Бонні Мустафа Санді при посередництві колишніх офіцерів СС. Щоденник повідомляє також, що амбасадор Лівії в Західній Німеччині знав про факти вербування.

Сеньйори з Філядельфії відвідали Смітсонський музей у Вашінґтоні

Був день 30-го квітня 1986 року. В автобусі не було веселого настрою, радше панувало пригноблення. Жахлива трагедія в Україні лягла смутком на наші душі. Молитвою і хвилиною мовчанки ми вшанували наших братів і сестер, які загинули або захворіли від нуклеарного вибуху.

Про Смітсонський інститут ми чули багато, але ледве чи хто сподівався, що відвідання одного із смітсонських музеїв стане для нас реальною дійсністю. Поїздку зорганізувала Ірена Ільницька, заступниця голови нашого товариства. Під час їзди в автобусі вона дала нам деякі інформації і пояснення.

Смітсоніян інститут — це американський інститут наукової та художньої культури з осідком у Вашінґтоні, заснований Конґресом у 1846 році і спонзорований американським Урядом. Його фундатором був англієць Деймс Смітсон (1765-1829), який був знаний також як Джеймс Левіс або Джеймс Мейсі. По професії хемік і мінеролог, він залишив 100,000 британських фунтів, або 500,000 американських долярів для цієї фундації. Інститутом управляє рада директорів, що складається з заступника президента, голови департаменту юстиції, трьох сенаторів, трьох конґресменів і шістьох приватних громадянів, яких призначає Конґрес. І хоч інститут займається численними дослідами, популярно він відомий як найбільша колекція американських музеїв. Сім музеїв містяться в т.зв. Нешенел Голл, між пам'ятником Вашінґтона і Капітолем. В цьому році має закінчитися будова нового американського центру та центрів культури Близького Сходу і Азії. П'ять інших музеїв і зоологічний парк розташовані в інших місцях Вашінґтону. До Смітсонського інституту належить також Центр сценічного мистецтва та Вудро Виллон Красйовиай Центр для науковців.

Крім музеїв й ґалерій, Смітсонський інститут влаштовує фестивалі музики, народного мистецтва, фолкльору та народного ремесла.

— „Ми сьогодні оглянемо лиш одну чистину з цього багатства культури Смітсонського інституту, а саме Крайовий летунський музей. Будемо старатися відвідати кожниай музей і центр цього інституту в майбутньому — закінчила І. Ільницька.

Ми наближалися до Вашінґтону. В нашій уяві кружляли простірні літаки й ракети, що ми їх незабаром мали побачити. При вступі до величавого музейного будинку поліція перевірила наші торбинки. Нам призначили дуже добру провідницю Добб Дайк, яка нам все показувала і пояснювала.

Смітсонський крайовий музей летунства був відкритий 1-го липня 1976 року; його досі відвідали 97 мільйонів осіб. Він є найбільш популярний музей світу. Ще ніколи досі ніхто не змонтував такої великої колекції літаючих машин і простірних ракет в одному місці. Вони були розставлені в різних місцях на землі або висіли на сталевих линвах. Численні моделі, мотори, пропелери, літаки, ракети, інструменти, повітряні кораблі які ми оглядали були автентичні, вживані в полетах у минулому.

Ми оглядали численні моделі літаків та міжпростріних кораблів, починаючи від першого літака, збудованого з дерева 17-го грудня 1903 року і кінчаючи злученими в один великий космічний корабель совєтський „Союз" і американський „Аполло". Кожний космічний корабель, який летить 25,000 миль на годину і витворює температуру 5,000 ступенів Ф. має охолоджування, покритий спеціяльною пластикою, а спід його має ізоляцію зі золота для того, щоб не спалився. Його можна наново вживати.

Америка має одну лябораторну станцію в просторі „Скайлеб", всі інші є тут в музеї. У 1973 році виcлано людей до станції,які перебули там три місяці. Вони там не мали тяжіння, тому „літали". Могли спати, але в русі. Мали першу в історії лазничку в просторі, для якої вода була взята із землі, але була проблема з душом, бо вода не спливала вдолину. Мали ножі, вилки, ложки й добрі харчі. Воду віз кожний астронавт на плечах і вона вистачала йому на один тиждень, після чого приходила підмога з землі або виміна астронавтів. „Скайлеб" має телескоп.

Ми докладно оглянули „Скайлеб" не лише ззовні, але і всередині. Бачили спальню астронавтів, лазничку, кухню, посуду, технічне приладдя, їх уніформи й медалі. Очевидно такий „апартамент" не можна назвати вигідним і комфортним.

В музеї висвітлюються щоденно летунські показові фільми; на жаль, ми не могли вже дістати квитків, на такий фільм.

З'ївши обід в музейному ресторані, ми під сильним враженням всього що бачили залишили музей. Зближалася година від'їзду до Філядельфії, але наш постійний водій автобуса Джім, який сам є сеньйором і нашим приятелем, запропонував нам поїздку по Вашінґтоні, щоб оглянути славні численні історичного значення будинки і пам'ятники. Джім, добре поінформований, подав нам назви і пояснення.

Ми виїздили в Вашінґтону і думали про великі здобутки людини в надземних просторах і про величаві твори людських рук на землі, для яких людина віддає свій розум, волю і чин.

Ірина Райнер

Соборно...

(Закінчення зі стор. 1)

могилою на цвинатарі Монтпарнас відправлена о год. 3-ій, 25-го травня, Ієрархами й духовенством обох українських Церков. На цвинтарі зформувався похід до могили за порядком: прапороносці, керівні постаті політичних середовищ, представники президії СКВУ, представники европейських надбудов крайових громадських центаль, представники крайових громадських централь, голови крайових громадських організацій і установ, молодечі організації і громадянство.

З трьох боків могили уставлено численні прапори політичних, комбатантських, молодечих, суспільно-громадських і жіночих організацій. Могилу вкрито багатьма вінками. Перший вінок зложив президент УНР в екзилі М. Лівицький, **другий — голова ПУН М.** Плав'юк, за ними слідували численні інші від політичних, молодечих, громадських організацій. Після Панахиди Блаженніший Митрополит Мстислав висловив подяку за гідне відзначення пам'яти Головного Отамана, а глибокозмістовну проповідь виголосив Архиєпископ УАПЦ Володимир.

Панахиду закінчено національним гимном.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Д-р Попович здобув чемпіонат ювілейного шахового турніру УСЦАК

Філядельфія. — Тут у днях 24-26 травня ц. р. УСО „Тризуб" організував шаховий турнір за індивідуальну першість цього ювілейного, 20-го з ряду, турніру УСЦАК. Цьогорічний турнір був не тільки найсильнішим з усіх дотеперішніх, але й мав історичне значення для українських шахів у діяспозі, бо в перше в ньому змагалися українські шахісти як з Північної Америки так і з Европи.

З Західної Німечини взяв участь відомий шахіст,журналіст іполітичний діяч, автор книжки„Шахи в Україні" Юрій Семенко. З Женеви прибув д-р Василь Бачинський, колишній чемпіон Швайцарії, учасник багатьох міжнародних змагань і найсильніший український шахіст Західньої Европи.

Особливої поваги ювілейному турнірові надала участь сеньйора українських шахістів проф. Степана Попеля, колишнього першуна в рідному краю і в Північній Америці, що, не зважаючи на свій поважний вік і наслідки нещасливого випадку, прибув з далекої Дакоти. С. Попель, що був учасником першого шахового турніру УСЦАК в Чикаґо в 1966 році, тепер, через 20 років, показав бойовий дух і спортову форму, що їм позавидував би не один молодий майстер.

Високу клясу змагань устійнили три майстри, що мають найвищий американський „рейтінґ" між українськими шахістами Північної Америки, а саме: Борис Бачинський—майстер ФІДЕ і п'ятикратний першун УСЦАК, Степан Стойко — американський майстер і двократний першун УСЦАК та д-р Орест Попович—майстер ФІДЕ і чотирикратний першун ЮСЦАК. Канаду репрезентували три ланкові шахів з Торонто — Богдан Миндюк, Богдан Назарко і Богдан Чолій.

Турнір відкрив коротким привітом колишній голова УСО „Тризуб" Роман Савчак, а потім ланковий шахів Сидір Новаківський перевів збори, на яких одноголосно перевибрано теперішню управу ланки. Технічною частиною турніру зайнявся Богдан Миндюк. Після п'яти рунд гри швайцарською системою 18 учасників закічили турнір в такому порядку і такими вислідами: 1 місце здобув д-р Орест Попович (УСБТ „Ч. Січ"), осягнувши4. 5 точки; 2 і 3 місця поділили Борис Бачинський (УСО „Тризуб") і Степан Сойко (УСБТ „Ч. Січ"), осягнувши по 4 точки; 4 місце зайняв Богдан Миндюк (СТ „Україна", Торонто) , здобувши 3. 5 точки; 5-8 місця поділили між собою д-р Василь Бачинський (Швайцарія) , Богдан Назарко (СТ „Україна", Торонто), Сидір Новаківський („Тризуб) і проф. Степан Попель (Н. Дакота), добувши по 3 точки; 9 і 10 місця поділили Омелян Марків (Ню Гейвен) і о. Маріян Процик („Тризуб") — по 2.5 точки; 11-14 місця зайняли Лев Марків (Ню Гейвен), Роман Савчак („Тризуб"), Юрій Семенко (Західня Німеччина) і Богдан Чолій („Україна", Торонто) - по 2 точоки; 15-16 місця поділили д-р Юліян Колтун („Тризуб") і Орест Коцюба (Централя Пас.) — по 1.5 точки; 17 місце здобув Володимир Безсонів (Б. Брук) — 1;18 місце зайняв о. Теодор Коцаба (Філядельфія) — О.

У своєму переможному поході по п'яту „корону" УСЦАК, д-р Попович переміг Чолія, Назарка, д-р В. Бачинського, Б. Бачинського та зремісував із своїм другом „січовиком" Стойком.

Стойко переміг миндюка, Новаківського і Процика, а зремісував з Попелем і Поповичем. Бачинський виграв зі Семенком, Процином, О. Марковим і Попелем, а програв з Поповичем. Для д-ра Поповича перемога в цьому турнірі була теж ювілейною, бо він виграв і перший турнір УСЦАК в 1966 році.

Закриття турніру і вручення нагород відбулося в залі церкви Христа Царя під час бенкету, що його приготовили для учасників жінки з УСО „Тризуб".

Переможцеві вручено перехідну чашу чемпіона УСЦАК і чек на 300 дол. Друге і третє місця одержали по 175 дол., а нагороду в сумі 100 дол. вручено наймолодшому учасникові О. Маркову для заохоти наймолодших шахістів до змагань в „королівській" грі. Молитву і слово до присутніх виголосив о. митрат д-р Іван Біланич. На закінчення промовляли Субтельний і Новаківський від господарів, а Евгенія Новаківська в імені жінок,що гарно погостили шахістів, і дала дуже влучні характеристики шахістам. Господарям-філядельфійцям належиться найвище признання і подяка за їхню гостинність та за успішно переведений ювілейний турнір УСЦАК.

Провід ланки шахів УСЦАК

ВІСТІ З УКРАЇНИ

З. Лельчук—шахова чемпіонка України

Згідно з вислідами цьогорічної першости України, звання чемпіонки з шахів здобула міжнародний майстер Зоя Лельчук зі Львова. Тією новою перемогою Зоя Лельчук довела що недаремно має стійку репутацію однієї з найсильніших шахісток в сучасній Україні.

(от)

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 1)

для українськомовної публіки. Сесією вів о. д-р Степан Ярмусь. В сесії взяли участь чотири доповідачі: д-р Володимир Жила доповідав про „Давно-християнські теми в творчості Лесі Українки", д-р Яр Славутич про мотиви в поезії Б.І.Антоновича на тему „Від поганства до християнства", знова д-р і маестро Лев Молодожанин говорив про „Вітражі в українському релігійному мистецтві". Завершенням цих доповідей була доповідь гостя-науковця з Польщі доцента Степана Заброварного — професора Сільсько-Господарської академії у Щеціні. Він теж від імени української спільноти міста Щецина передав на руки президента УВАН пропам'ятну мистецьку медалю „Хрищення Київської Руси 988 - 1988 (6496-7496) з написом в обвідці „Святі рівні апостолам Ольга і Володимир Великий". Передача цієї медалі зі стосовними словами в святковий час відмічування тисячоліття викликала багато хвилювання в понад сотні приявних слухачів.

Сесію, а разом з нею і конференцію закрив президент УВАН д-р М. Марунчак, а молитвою о. д-р Степан Ярмусь. Цілість конференції пройшла ділово і успішно в своєрідному святковому настрої. Широко поширена двомовна програмка конференції про Християнство в Україні та про цілі й наукові осяги УВАН в Канаді давали повніший образ дії УВАН та святкувань Тисячоліття.

ГУБЕРНАТОР МАРІО КВОМО і Томас Кейн порішили, що стейти Ню Йорк і Ню Джерзі ділитимуться річним податковим прибутком із доходу, який принесе відвідування Статуї Свободи і острова Еллис. На підставі домовлення стейти будуть давати увесь прибуток на програми для бідних і бездомних.

НОВІ МЕДИЧНІ ДОСЛІДИ лікарів, які студіюють запобігання проти рака виявляють що рак грудей можна запобігти доброю дієтою і руханкою. Лікарі кажуть, що особи, які мають усі дані дістати рака повинні придержуватись мало-кальорійної дієти і вправляти якусь руханку чи спорт.

Українсько-...

(Закінчення зі стор. 2)

ку має бути реакція української еміграції? Чи має вона вважати Лемківщину і Холмщину невіддільними землями України? Польська опозиція відкидає ревізіонізм. Хто, як і коли буде воювати за прилучення Лемківщини і Холмщини до самостійної України? Вирішення тих справ треба залишити суверенній Польщі і суверенній Україні. Польський режим розповсюджує плітки, що українська еміграція хоче кордонів майбутньої суверенної України „аж під Краків". Дискримінація українців у Польщі—невеселий факт, але вони живуть у більш вільних умовах, як українці в УССР. Їх не заганяють у колгоспи і не карають за віру. В історії України Владислава Сєрчика, виданій 1979 року, є фотографія Симона Петлюри і Миколи Скрипника. Сьогодні у Польщі більш вивчають історію України, як в УССР. Юрій Томашевський у журналі „Нурт" написав, що за трагічні випадки при кінці Другої світової війни відповідальні також поляки і вони пошкодили не тільки українцям, але й полякам, включно з Крайовою армією, зокрема військовим відділом „Буря".

Колишній волинський воєвода Юзефський, вихований і вивчений у Києві, у своїх спогадах згадав „Українське чудо над Дніпром" 1917 року. Мешканці Києва 1915 року говорили російською мовою. Коли Юзефський після перебування в Саратові 1917 року повернувся до Києва, він був свідком „українського чуда" над Дніпром. Мешканці Києва говорили українською мовою. В УССР є опозиція до окупаційного московського режиму, але вона дуже різниться від польської опозиції. Польська опозиція — числом велика і часто одверта. Українська опозиція до окупаційного режиму мусить ховатися в катакомбах і поносить великі втрати в людях, коли її виявлять. Польська опозиція має підтримку в польській еміграції та має можливість виїзду за кордон. Всього того українська опозиція не має і гине в таборах. Про польську опозицію знає світ. Українська еміграція мусить боротися за найменшу згадку в пресі про український спротив в Україні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го ЧЕРВНЯ 1986 р.

Джерзі Ситі, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Поступовий Клюб 70-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в приміщенні УНДому при Фліт ст. в Джерзі Ситі, Н. Дж. Проситься всіх членів прибути та вирівняти належні вкладки. — М. Шеремета, секр.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

КАРЛО МАНЯК, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембриджі, Па., помер 8-го лютого 1986 року на 59-му році життя. Нар. 5-го квітня 1927 року в Ембриджі, Па. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку маму, сестер Анну, Марію і Канні. Похорон відбувся 11-го лютого 1986 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембриджі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Джула, секр.

СТЕФАНІЯ ЧИЖИК, член УНС Відд. 472-го Т-ва „Пласт" в Чикаґо, Ілл., померла 19-го січня 1986 року на 91-му році життя. Нар. 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку сина Володимира з дружиною Марією, зятя Тараса Лушпинського; внука Іларіона Лушпинського з родиною; внучку Христину Соболь з родиною і внучку Ліду Лушпинську. Похорон відбувся 22-го січня 1986 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Кочій, секр.